

הוידוי האישי של האשה שבעלה חייב בדין בעוון חקיפת אשתו וצילומה במערומיה "אינני רכושו של בעלי!"

מאת רבקה שלום -

ביום בו נחרץ דינו של בעלי, לא הייתי בערי. מאורעות השבועות האחרונים, התפרצותו של בעלי לדירתי, ההתקפה עלי, הפירסום שניתן לכל הפרשה ופומביות המשפט, כל אלה השפיעו על מצב בריאותי. נסעתי לגופש קצר בנתניה. זאת היתה חופשה נפלאה. הופעתי בבית המלון בשם משפחתי שלפני נשואי, ומלבד בעליהמלון וכמה אנשים, שגיליתי להם את זהותי, לא הכירני איש.

הרגשתי את עצמי כאילו נותקתי מהעולם בו חייתי בשבועות האחרונים, כאילו כל מה שהתפרסם בעתונות ובפי האנשים אודות שערורית משפחתי שלום אינו נוגע בי כלל, הרגשתי שאפשר להיות כמו בני אדם, בלי פחד. אדם שלא התנסה במה שעבר עלי מאז נפרדתי מבעלי, לא יוכל להבין הרגשה זו. במשך שנים חייתי כאילו בבית סוהר בלי סורגים, לא יכולתי לעשות תנועה מבלי שיעקבו אחרי. אני חושבת שעוד יעבור זמן רב עד שאוכל ללכת ברחוב מבלי להסתכל כל שנייה אחורנית. אין אדם שיעבד כמוני, אחרי כל זה, מה פירוש להיות במדינה דיקטטורית.

אין לדעתי דבר יפה יותר מאשר חיי זוג שלחים ומאשרים תוך הבנה והתחשבות. אין בילוי טוב יותר מאשר יציאה לנופש עם בעל אוהב ומבין. לצערי, לא היתה לי הרגשה כזו מעולם. הפעם נהיית אני מזוי השמש, שעה שבעלי ישב על ספסל ה- נאשמים.

בשעת ארוחת-הצהריים הבחנתי פתאום שבעל-המלון נכנס במרובה לחדר-האוכל, והראה לי שתי אצבעות מבלי לומר דבר. הבנתי שבעלי נדון לחדשים מאסר. קפצתי מרוב התרגשות. קודם לכן קראתי בעתון ערב את תחילת פסק-הדין.

האנשים שהסירו אותי ניגשו לשולחני כדי לברכני. בפי אלה שלא הכירו אותי הסך משפט בעלי לשיחת היום. היה זה נורא מורד לשמוע איך האנשים מדברים בשולחנות על המשפט, ועל צילום-העירום שלי, מבלי לדעת שגיבורת הסיפור יושבת לידם. כשישבתי בחברה פנה אלי מישהו ואמר: "את תלאיבית? בטח שמעת על המעשה המכוער של רופא העיניים!" אמרתי שלא שמעתי.

★ ★ ★

"אני אצלם אותך ערומה!"

בעלי נדון למאסר חודשיים. אינני חור שבת שזה זיוק לו; זה ילמד אותו רק לקח ויכניס לו מושגים של חברה מתקדמת. זה עלול רק לפגוע בילדים שיסאו עליהם את הכתם שאביהם ישב בבית-סוהר.

כל הפירוטמת סביב המשפט, וסביב מה שקרה ביני ובין בעלי, כבר השפיעה על הילדים באופן ניכר. אי אפשר להסתיר זאת מהם. בני הבכור הוא בן 11, והוא קורא עתונים ומבין הכל. בני הקטן גם הוא יודע הכל, למרות שאינו מבין את משמעות הדברים. פעם, שכסעס עלי, הור דעוניתי כשאמר לי: "אמא, אם לא תהיי טובה אני אצלם אותך ערומה!"

כל מאבקי עד היום היה רק למען הילדים. אם לא היתה שאלת הילדים, הייתי מוזן וזרקת הכל ובורחת, מהז, בורחת. ואם עובר עלי כל הסבל הזה, ואף אחד לא יכחיש שזה סבל, לא רק עכשיו כשהענין קיבל פומביות אלא גם מה שהיה קודם לכן ביני ובין בעלי, הרי אני עושה זאת רק למען עתיד הילדים. איזו אמה תוכל לברוח מהילדים שלה?

אני סבורה שבעלי מסכן את שלום הילדים ואת בריאותם הנפשית. המרפאה של בעלי היא בבית השכן, הילדים מבקרים אצל אביהם. בזה אין, כמובן, כל רע. אולם האב מסית אותם נגדי. הוא ומנשה, הבלש הפרטי שלו, מנסים בכל הזדמנות לאיים על הילדים, להפחידם, או לקנות את ליבם במתנות שונות.

אני יודעת שבעלי הוציא מפי בני מכתבים נגדי, כל הבטחה שקינה לו אופניים. איזה גיל לא רוצה אופניים; נכון, שגם אני לא תמיד נקיה מזה. סוף-סוף אני

הרב גולדשמיט, לבעלי שיתן לי גט, ושנינו נחתום על שטר ברורות, ורק אחרי כן יפסקו בענייני-הכספים. אני הסכמתי מיד להצעה זו, למרות שיכולתי להרחיח או להפסיד בבוררות. אם בעלי היה נותן לי גט, הייתי מפסידה מיד את דמי המזונות שלי עד הבירור. בכל זאת הייתי מוכנה. אבל בעלי לא הסכים לתת לי גט בשום פנים ואופן. כל הצעות הפשרה שלו אינן הצעות פשרה כלל, אלא תביעה לכניעה-ללא-תנאי. הוא רוצה לקחת ממני הכל, כולל הילדים. אני עוד אשה צעירה עם עתיד, ויכולה לבנות את החיים שלי, אולם אינני מוכנה לחתור על הילדים.

האמת היא שבעלי אינו רוצה כלל לתת לי גט. אני מוכנה לשבת לשולחן ולהגיע לפשרה. אני מוכנה שהעולם הזה יהיה הבורר. בעלי אינו רוצה בפשרה, למרות שלטובת הילדים דרוש שהענין ייגמר. נראה שבעלי מפתח לגמור את הענין, כי אז לא יישאר לו שום ענין בחיים. מלחמתו בי היא ענין של כבוד גברי בשבילו, והרקע לכך נעוץ בפרשת נשואינו ויחסינו המשותפים.

יתחשבו עמי כעם שוה במעלה. אבל בעלי הונית אותי. כשהייתי מנסקת אותו לעיני זרים, היה דוחה אותי ואומר כי זאת בושה, ולא עושים זאת ושות ביובוז זמן. יותר מאוחר אמר שאני גבר ולא אשה, ולא נורמלית וכי. אני מוכנה לעמוד בכל עת בפני ועדה רפואית ופסיכיאטרית, והם יקבעו אם אני נורמלית ומסוגלת להנך את ילדי. האם הוא מוכן להיבדק אצל ועדה פסיכיאטרית?

איזה בעל, הטוען שהוא אוהב את אשתו כביכול, ירשה לאנשים זרים לראות את אשתו ערומה, לצלמה בעירום ולהתעלל בגופה לעינינו? איזה בעל יתפאר במעשה כזה ויצגי את תמונת אשתו הערומה לראותה? איני מאמינה שאפילו במדינה, שבעלי נולד וחונך בה, מותרים מעשים שפלים כאלה.

איני רוצה את רכושו, ואיני רוצה את דמי המזונות שלו, שחלקי בהם כיום הוא 90 ל"י בסך הכל. אני רוצה רק להתגרש ממנו ככל האפשר מהר יותר.

עד עכשיו עוד לא הייתי נשואה, הייתי רק שפחה. לא היו לי כל הדברים הטובים הקשורים עם הנשואין. בעלי לא היה חבר ולא היה בעל, ולא היה אבא טוב.

רבקה שלום, גיבורת פרשת צילום-העירום, כפי "אני עוד אשה צעירה, ויש לי עתיד", אומרת רבקה, שצולמה בדירתה, אחרי שחזרה השבוע מנופש. "אני רוצה לשכוח את העבר, להתחיל הכל מחדש."

לא היה לנו שום דבר משותף, ואם אני אומרת זאת, אני מתכחנת מאלף עד תו. לפי דבריו הוא נתן לי הכל, אוכל לבוש וביילויים. אבל האם אוכל ולבוש, זה הכל בחיים? האם לא צריך הבנה, אהבה, רגשי-ידדות הדדים וכבוד?

אינני מלאך. אם הייתי מלאך, לא היה מקומי פה. אני אשה רגילה ופשוטה ואמא טובה לילדי, למרות כל ההצהרות שבעלי סוחט מהם, וקונה מהם כשם שקנה את כל העדים במשפטו נגדי.

כיום אני מקבלת מילדי יותר הבנה ותשומת-לב ממה שקיבלתי מבעלי. למשל, הוא היה עושה לי סקנדל אם הייתי מבקשת ממנו לרכוש לי את השמלה מאחורי, או אם הייתי מבקשת לעשות משהו עבורי. כיום ילדי נלחמים אחר בשני מי יבוא לי את נעלי, עומדים לידי בעת שאני מתלבשת, ומיעצים לי מה ללבוש.

★ ★ ★

אז תתחתנו למען הכסף!

אני חושבת שהילדים עו הסוף למען כבודי וחרותי. אהיה מוכנה לכל פשרה כדי לחסל את הענין במהירות. אני עוד חושבת למצוא את אושרי ואת האושר לילדי.

הייתי רק מיעצת לכל הבחורות, ה- חושבות אי-פעם להתחתן עבור כסף — אם אושרכן יקר לכן, אל תעשו זאת לעולם! כי הכסף לא יענה את הכל.

איני יכולה להעלות על הכתב פרשה זו. אולם הם דברים שאפשר לספרם רק לרופא או לפסיכיאטר. אני חושבת שפעם, אחרי שאגמור את כל הענין, אכתוב ספר על חיי. אני סבורה שאגלה בו שטח חדש, שלא נכתב עליו הרבה בקשר לרגשות של נשים.

★ ★ ★

אובד זכוש אינם הכל

הייתי בת 17 כשנישאתי לבעלי. הוא היה הגבר הראשון בחיי. אני הייתי נערה שחונכה בחינוך שמרני בבית-ספר של מזרחי. אולם בעלי לא התחסם אלי כאל אשה. הוא התנהג אלי כאילו הייתי ילדה קטנה.

פרט מעניין הוא שכמה חדשים אחר נשואינו הוא קנה לי בובה במתנה, כדי שאעזוב אותו ואתן לו מנוחה. הוא נתן לי שני חתולים וכלב, כדי שיהיה לי עם מי לשחק. אחר-כך הבאתי ילד לעולם, גבי-כן כדי שיהיה לי עם מה לשחק, לדעתו.

הגימה שאני רכושו של בעלי התבלטה בכל חיי נשואינו. האדם הזה חשב שקנה אשה, צעצוע שיוכל לשחק בו, ולהשליכה הצידה כאשר נמאס לו. אני שונאת אותו על כל שעשה לי, אולם אני גם מרחמת עליו, מפני שהוא אדם חולה ואומלל, שאינו יודע מה הוא עושה, ונדחף על ידי יצרים מסולפים. הוא חושב את עצמו למין אלוה או דיקטטור, שאינו יכול לשנות. אני רצייתי אהבה, רצייתי שיכינו אותי,

בשר ודם, וברגע חולשה וכאב גם אני מסוגלת להגיד לילדים שאביהם רע. לעומת זאת היחס הכללי אלי השתפר לטובה. רוב השכנים שלי התפללו שבעלי יקבל כהוגן, הצרה היא רק שמונחים מהמשפט נכנסו כבר לסלנג העברי.

★ ★ ★

"לא הייתי ערומה!"

אני סבורה שכבוד השופט צ'ינור בילסקי צדק בפסק דינו. הוא הפס באופן יוצא מן הכלל את המוטיב שי שימש כיסוד לרוב הצרות ביני ובין בעלי, וציין זאת במשפט שחוזר כמה פעמים בפסק-הדין: "האשה אינה רכוש הבעל." זה היה יחסו של בעלי כל השנים, יחס אדון אל שפחתו, יחס של גבר הסבור כי האשה היא רק כלי לקישוט הבית, ואין לה לא דיעות משלה ולא רגשות. אני מודה לשופט בעד זה.

מצד שני קבע כבוד השופט בפסק-דינו